

Ion Scorobete**ASTFEL, ÎMI IEI PULSUL**

îngustă
 tot mai îngustă e fâșia ce desparte
 ape de întâmplări
 de care nu știu
 să mă bucur
 neîndestularea formulei de a ademeni
 pasărea zilei
 mă întoarce pe dos de pare a fi
 povestea altuia
 deși îmi simt pasul lent
 bolnav de discreție
 cum ies din Circumvalațiunii
 spre tramvaiul 5 scăpat
 în ultima secundă
 a traseului prudent pe centura
 de deviație

astfel îmi iei pulsul precum ai deschide
 o fereastră înțepenită
 pentru aerul schimbat
 te așezi neprihănită în tolba mea
 de idei roase la guler
 asudate în graba cu care trec
 dintr-o sală în alta
 a judecăților gata făcute
 în apărarea frunzelor de vârsta a treia
 învrăjbite în vântul postmodern
 la fel de absurd cum se zice ar fi fost
 îmbrățișarea de la Termopile

îmi faci testul vigoriei pe curbele
 sumar acoperite ale junei
 care se potrivește în oglinda unui jet de
 conductă răpusă de stagi
 îmi trezești dinamica inițială
 din firida cinematografului
 de cartier cu flamuri de zgură
 mă pustiești la bariera cu mira
 să-și defileze-n torent vagoanele burdușite
 mărfarul cu fier vechi
 în poarta fantasmelor se mulg caprele
 de dincolo de șine
 țigarii forțează pasajul
 mărtoaga se ia cu Dacia-n clonț
 eu trebăluiesc printre evenimentele
 zburătoarelor vâinate de gripă și
 aștept în stânga jocului
 celelalte alambicuri prin care
 ar curge esența acestui timp fetid
 spre artera lipsită de seducție

ești nesigură pe tăcerea mea
 ca brătară cu nestemate rătăcită

de un oarecare Oswald în triunghiul bermudelor
 mă recunoști după cum împrăștii eu cuvinte
 de grâu galinaceelor
 sub tufele de aluni pârguiți
 îmi rezolvi fuga din apartamentul 10
 în boarea acestui asfințit de grădină curtată
 de caniculă
 căci suntem împreună deși singuri te închipui
 patroana unor sentimente de zahăr
 la care nu au acces
 maneliștii din punctele cardinale
 mai jos de artera 6 comunală

ACUARELĂ

în culori de atenție se desfrânează
 cerul
 torțe de zgură se scurg pe acoperișul
 amurgului livid
 delirul e în cămașă de in
 la întâlnirea cu oceanul
 de cărbune
 la clubul desprins din acuarela
 lui Toulouse-Lautrec
 fierbe ca-ntr-un cazan
 avântul păsării
 sub pichetul de betoane

în poartă-mi aud deznădejdea liberă
 de gesturi ferecate
 și cum se tânguie-n vecini câinele
 oglindindu-se-n lanț

se-ndeașă-n pământ aerul
 pământul e lapte fierț
 prin arsură cotrobăi
 în marginea străzii a cincea colț cu
 fântâna sleită
 în Săcălazul deșirat

iarba de sârmă-mi vlăguie-ntrebările
 cântă abrupt sub tălpi
 violina ghimpată
 când trec gol sub frunzarele
 în culori portocalii spre
 bradul uscat
 să dezleg misterul în care se taie
 maioneza lecturilor în
 enșpe chei
 sub viscolul nechibzuitului
 Celsius

în stânga alunii răsuciți într-o
 cataractă de fum ațipesc
 pe jurnalele unui secol ce abia

a închis ochii
zvârcolesc imagini șubrede prin
poemul izbutit în trei colțuri
reunite pe ecuația celor care
l-au înlăturat pe Euclid

în dreapta cireșul invadat de trupele
mușegaiului cărpănos
leagănă firave țipete
prin bricolajul aerului vlăguit
de elemente
își conservă magnetic ofilirea de
accent bolnav
se agață de privire ca un sex
feminin pârăguit
în slobozenia brațelor răsucite-n
sevrage

din spațiu se prăvale neoprit norul
de pulbere
își pâlpâie licuricii
în fotografia clonei din gazeta
de vest
femeia acuplată cu-n turn de ploaie
zveltă lângă notițele
faptului divers
amenință discul de foc
din capătul orașului

într-acolo nădejdea respiră
neliniști
o absorbție geme lângă alta
se luptă parola cu magul

sub streășina nopții își mângâie plecarea
precum te-ai întoarce
ascult mișcarea vegetală
sfera ei arteziană sapă în somnul meu
părăsit de ultima pastilă
de fenol sperantă

VÂRSTE

în marginea iernii lucrurile își află
spațiul inițial
o gospodină împătimită alege
plante pentru zmeurișul
de câmpie la Săcălaz
în umbra casei așez bucuria fructului
de mâine
hârlețul ruginit își soarbe
transpirația ca suvenir
se-nfinge în carnea humusului
energia tăcerii bântuite

un pendul de vânt testează
lichidul vegetativ
al nukului cu vârsta incertă

îi învăluie coroana de-argint
pe latura patratului de vest
îmi ciupește degetele afirmate
pe claviatura textului
care bate pasul pe loc
deschide fereastra informației
cu noul cod

din partea opusă o muzică
inoportună se livrează
în ambalaj de ocazie
printre firele de înaltă tensiune
se exersează o familie
de sturzi
respirația își desface nasturii
unul după altul
peretele de aer e mai deschis
la obraz
verticala astfel instrumentată
mângâie indiferentă oricare bob
de nisip
dă prospetime culorilor
alertate

PLOAIE ACIDĂ

ca un revers al medaliei viciul
acaparează spațiul elementar
al nădejzii
emulsii lascive se prăvălesc
peste setea veselă
în grădină

viermele duplicitar își dă mâna
într-un sărut răcoros
cu stropi de rășină
elongați
în patrulaterul verde crud
al melodramei coroanelor

moleșea de vinilin întinde
brațe acide prin vascularitatea
frunzelor
cireșul sălbatic din care mă înfrupt
cu Lucian mă previne
îmbătrânit
sub povara falselor bucurii

plouă cu leșie prin frizura
gardului viu
din plantația de zmeură
un tremur al gândului se insinuează
învăluit
de ceața presantă
îi citesc unui pui de codobatură
nesingur
pe marginea paharului
de telegraf din
mâzga polemică a stării de urgență